

Ds. Reitze van Giffen
(1859-1938)

CVII

Geliefde gemeente!

Ps ~~138:4~~ 103:7

lezen Joh 1:1-16 of Ef. 5:1-19?

Waar God de Heere zijn kinderen overbrengt van de duisternis in zijn wonderbaar licht daar heeft zijn volk die verandering van staat ook ten allen tijde aan den dag te leggen door te wandelen als kinderen des lichts en afteleggen de werken der duisternis. Zoo zij als rijken door den Heere met vele stoffelijke goederen zijn gezegend, dan hebben zij de ingewanden der heiligen te verkwikken door hunnen mildadigheid, ten blijke hunner dankbaarheid nu zij in hun genadestaat beschenen worden door het licht van de Zonne der gerechtigheid. Leert de Heere ons dat niet in zijn Woord waar Hij zegt in 1 Tim 6:17 en 18 dat de rijken in deze tegenwoordige wereld niet hoogmoedig moeten zijn noch hunne hoop moeten stellen op de ongestadigheid des rijkdoms , maar/

op den Levende God, die ons alle dingen rijkelijk verleent, om te genieten, zoodat zij weldadig zijn, rijk worden in goede werken, gaarne mededeelende zijn, en gemeenzaam. In geestelijken zin behoudt deze waarheid eveneens hare kracht, zoodat wij in onze daden ~~wij~~ ons hebben te gedragen overeenkomstig de wegen, die de Heere met ons houdt, volgens Joh. 5:13. Is iemand onder u in lijden? dat hij bidde; is iemand goedsmoeds? dat hij psalmzinge. En waar dan door de genade des Heere, de kinderen Gods zijn: Een uitverkoren geslacht een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; daar is het hun dure roeping en plicht te verkondigen de deugden des gene, die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Hoort ook de getrouwe waarschuwendende stem van de apostel Paulus in Ef. 5:3 en 4; waar hij de Efeziërs afmaant zich bovenal te onthouden van hoererij en alle onreinheid of gierigheid laat ook onder u niet genoemd/

worden, nog ook oneerbaarheid, zot geklap of gekkernij; daar al deze zonden als zoovele werken des duisternis de heidenen doen, die God overgeeft te wandelen naar het goeddunken van hun eigen bedorven hart. Wat gemeenschap, o Efeziërs heeft het licht met de duisternis; weest dan, hunne medegenooten niet, zoo waarschuwt hij in vs 7; waarop dan vs 8 aanvang met het redegevende: “want”. Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere; wandelt als kinderen des lichts. Komt, laat ons in dit uur deze u uit Efeze 5:8 voorgelezen tekstwoorden nemen tot uitgangspunt onzer reder, Efeze 5:8.

Voorts zij het mij vergund de gemeente achtereenvolgens te wijzen:

1ste Op de vroegere natuurstaat der Efeziërs: Want gij waart eertijds duisternis;

2de Op hun tegenwoordige genade staat: maar nu zijt gij licht in den Heere./

3de Op hun roeping in de genade staat: om te wandelen als kinderen des lichts. De zonne der gerechtigheid bestrale ons met zijn liefelijk en gezegend licht, opdat in zijn licht, wij in dien treurigen natuurstaat der Efeziërs ~~wij~~ ons eigen vroeger beeld van geestlijke duisternis mogen vinden om ons nu te verheugen in de kennis van te zijn: een licht in de Heere, opdat ook wij als kinderen des licht mogen wandelen. Amen. Eer wij echter onze aangevangen godsdiensttoefening verder voortzetten, zoo laat ons met elkander zingen uit Ps ~~139:5 en 6~~ 51:1. Behandeling

De Apostel getuigt dan van de Efeziërs want gij waart duisternis en wel eertijds. Waar hij de Efeziërs duisternis toeschrijft daar hebben wij duisternis niet te nemen in lichamelijke stoffelijke zin, die wordt aangetroffen wanneer er eene ontstentenis of gemis aan licht is, waardoor onze oogen de stoffelijke zichtbare voorwerpen niet kunnen/

waarnemen, maar in overdrachtelijke geestelijke zin, waar in de lichamelijke of stoffelijke duisternis tot een beeld wordt gebruikt voor de onzichtbare geestelijke duisternis. Onder die geestelijke duisternis hier door de Apostel bedoeld, wordt dan verstaan de onbekeerde natuurstaat, waar in de Efeziërs zich eertijds bevonden. Het was dan een volk dat in duisternis wandelde en woonde in het land van de schaduw des doods zoodat eertijds bij de Efeziërs levende in hun natuurstaat volgens Jes. 60:2 duisternis de aarde bedekte en donkerheid de volken. Deze geestelijke duisternis der zielen, waarin de Efeziërs eertijds gehuld waren bestond uit 4 zaken n.l. onwetendheid in het verstand, de zondige natuur des harten; schrik in het geweten en de rampzalige staat, waarin zij verkeerden. Duisternis waren zij: in het verstand in het onzekere hun levensweg bewandelende, ja niet wetende waar zij henen gingen, holden zij van nature gelijk een os die ter slachtbank geleid wordt/

het eeuwig verderf tegemoet. Ja, in wereldsche beschaving, gelijk in de beeldhouwkunst en andere schoone kunsten mochten zij ervaren zijn en hierin boven vele volken uitmunten, doch in geestelijke zaken waren zij nog stekeblind, niets verstaande van die groote verborgenheden des geloofs, die in geen 's menschenharten zijn opgekomen, Ja het natuurlijke redelicht dat zij nog hadden misbruikten zij om de waarheid in leugen ten onder te houden. En zoo vinden wij ook in hen, gelijk in alle natuurlijke menschen de uitspraak der Schrift bewaarheid, dat volgens Rom 8:7 het bedenken des vleesches vijandschap tegen God is want het onderwerpt zich der wet niet, want het kan ook niet en dat volgens I Cor 2:14 De natuurlijke mensch niet begrijpt de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden./

Duidelijk ook zien we, hoe het vermogen om kennis te verkrijgen door de zonde verdreven is, uit Ef. 4:18 Verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid, die in hen is, door de verharding huns harten. Duisternis waren de Efeziërs eertijds met betrekking tot hun zondigen aard naar alle vermogens der ziel, zoodat ook zij krachtens de erfzonde onbekwaam waren ~~tot~~ eenig goed te verrichten, ja geneigd tot alle kwaad, daar het gedichtsel van 's menschen harte ten allen dage alleenlijk boos is. Vandaar kon het ook wel niet anders of in al hunne daden openbaarden zij eene zondige levenswijze. Die terecht met den naam van duisternis bestempeld werd, omdat deze zonden van nature in het duister geschiedden. Die dronken zijn zijn des nachts dronken zegt de Schrift. Duisternis werd eertijds door den apostel de Efezieërs toegeschreven wegens de benauwdheid en angst/

waaronder van nature hun ~~geweten~~ conscientie gebukt ging. En ofschoon zij zich verhardden in de zonde, zoo konden zij bij sommige gebeurtenissen toch niet altijd, hun onrustig geweten het zwijgen opleggen, maar liet het soms zoo geweldig zijne kracht gevoelen dat zij geene vrede in hunne beenderen hadden, maar volgens Jes 57: 20 Als eene voortgedrevene zee waren, die niet kan rusten en hare wateren werpen slijk en modder op: Ja, door de knagende stem van hun geweten meenden zij, dat overal de wrake Gods hen achtervolgde.

Zoodat zij ten volle konden beamen, wat we in Jes 8:22 lezen: Als hij de aarde aanschouwen zal, ziet er zal benauwdheid en duisternis zijn; hij zal verduisterd zijn door angst en voortgedreven door donkerheid. In duisternis waren de Efeziërs ~~eertijds~~ gezeten, wegens de rampzalige staat waarin zij van nature verkeerden uitroepende volgens Kl 3: 1 en 2. /

Ik ben de man die ellende gezien heeft door de roede zijner verbolgenheid. Hij heeft mij geleid en gevoerd in de duisternis, en niet in het licht. O! vreezelijk was het voor hen, door hunne zonden, gescheiden te zijn van de volzalige gemeenschap Gods, gene hope hebbende in dit leven. En tenzij dat genade tusschen beide trad, zoo na dit leven van hen, een voor eeuwig onherroepelijke duisternis zijn ingetreden in die plaats waar weening is der oogen en knersing der tanden. Ja duisternis waren ze eertijds waarmede de apostel te kennen wil geven dat ze zoo geheel en al met de werken der duisternis waren verontreinigd, dat ze in duisternis waren veranderd en de duisternis zelve waren geworden. In hun verstand waren ze door de zonde zoo verijdeld geworden, dat ze niet alleen niet het geringste begrip van waarheid hadden; maar de waarheid in leugen verkeerden, zoodat ze in geheel hun/

denken hun leugenachtigen aard niet verloochenden. Ja, op hun valschelijk dusgenaamde wetenschap konden ze zoo snoeven dat ze voor geen beter onderricht vatbaar waren, een ieder voor dwaas houdende die met hen niet van een en hetzelfde gevoelen was zoo zijn zij; zich uitgevende voor wijzen, dwaas geworden. Hun wil was zoo verhard in het kwade en overgegeven aan de zonde, dat het hun als spel was het kwade te drijven opspringende van vreugde wanneer zij een schoone gelegenheid hadden tot zondigen: En waar, hunne ~~ongerech~~ werken der duisternis schrik en angst verwekten in hun geweten, zoo waren zij niet met een kinderlijke, maar met eene slaafsche vrees beziel, die hen steeds verder van God afbracht, zoodat zij nu eens van angst de Kains taals deden komen: Mijne zonde is te groot dan dat ze vergeven kan worden; dan weder ~~werden gebu~~ deden hooren uit de grootste lastertaal tegen God, de Almachtige/

Zoodat zij volgens Openb. 15:7 lasterden den naam Gods, die macht heeft over deze plagen; en zij bekeerden zich niet, om Hem heerlijkheid te geven.

Zoo waren de Efeziërs dan duisternis en wel eertijds, toen het Woord Gods nog niet onder hen werk gepredikt en de Heere hen liet wandelen naar het goeddunken van hun eigen bedorven hart. Eertijds, toen God de Joden als zijn volk in de dagen van het O.T. aannam een scheiding makende door de ceremonieele wet tusschen de kinderen Israels en de heidenen, die Hij liet wandelen in hunne wegen. Eertijds toen de Efeziërs slechts bezaten het flauwe schemerlicht der natuurlijke rede, dat hun wel verantwoordelijk stelde; zoodat zij in den dag des oordeels niet te verontschuldigen zouden zijn; maar toch voor hen niet voldoende was om den weg ter zaligheid te vinden. Eertijds toen de satan, de vorst der duisternis in bizondere mate in hunne zielen werkte, hen naar zijnen wil gebruikende/

tot alles, waartoe hij wilde. O! welk schepsel was in deze stik donkere nacht, van ongeloof, bijgeloof, zonde en uitspreking van allerlei ongerechtigheid in staat eertijds u Efeziërs sterk gekeetende slaven van Beelzebub, te verlossen. Waren het die ijdele, waanwijze filozophen, van dien tijd die u als een roof der ijdele filosofie vervoerden? Of waren het de priesters, die waarzeiden om geld en u in een doolhof van leugen deden verstrikken, zoodat die wolk van duisternis dagelijksch nog zwaarder werd in uwe zielen? Wij weten beter. Eertijds waart gij duisternis, ja het brand- en middelpunt van on- en bijgeloof. Was toch in uwe stad niet een tempel opgericht ter eere van Diana; in wier midden zich een beeld bevond van die godin hetwelk naar het voorgeven uwer leugenachtige priesters uit den hemel was neergedaald? En werd niet, toen er gevaar bestond dat dien tempel zou worden vernietigd, een geroep van wel 2 uren lang in uwe stad gehoord: Groot is de Diana der Efeziërs? Kon eertijds uw staat/

wel droeviger en beklagenswaardiger zijn, o Efeziërs. En nu wie zijt ge nu. Nu zijt gij een licht in den Heere. Waar eertijds bij schepping van hemel en aarde, de aarde woest was en ledig en duisternis op de afgrond was, daar werd slecht het scheppingswoord des Heeren vernomen: daar zij licht! En daar werd licht. Zoo ook u, Efeziërs duisternis hing over uwer stad, volk en zielen. De Heere sprak dan zijn Woord er zij licht en er werd licht. Maar nu zijt gij licht in den Heere. Licht, wat is licht? Voorwaar een zeldzaam schepsel Gods, dat de voorwerpen buiten ons aan onze oogen ontdekt; zonder dat er ooit een ~~schepsel~~ mensch op aarde bestaan heeft die het wezen van het natuur licht ooit heeft kunnen opsporen. De oude natuurkundigen waren nog geheel en al met het wezen van het licht onbekend, in later tijd met behulp van menigerlei uitvinding is wel veel ontdekt, dat vroeger nog onbekend was, doch de oorsprong van het licht te weten, is niemand gelukt./

Terecht vroeg de Heere in Job 38:19 wetende de onmacht van den mensch om deze vraag te beantwoorden? Waar is de weg, daar het licht woont en de duisternis, waar is hare plaats? Evenmin is een menschenverstand in staat in te dringen in deze groote verborgenheid, als wij met geen mogelijkheid in de Zon kunnen zien. In het algemeen weet men, dat het ~~klein~~ licht, kleine vuurdeelen zijn, die glans en stralen naar buiten schieten, waar door de voorwerpen aan onze oogen worden ontdekt; doch wil men verder in deze verborgenheid doordringen dan blijven vele vragen onbeantwoord. Ja de schrift weet ons meer te zeggen en te leeren aangaande het licht, dan de grootste natuurkundigen ooit door ontdekkingen hebben waargenomen. Doch wij kunnen hier niet langer stil blijven staan bij het natuurlijk licht daar het hier in onze tekstwoorden voorkomt in oneigenlijke zin en zoo bevat het vier zaken namelijk: wijsheid in het verstand: heiligheid in wil en daden, vrede en blijdschap in het geweten/

heerlijkheid van staat, waarin de Efezier en alle geloovigen in het bijzonder worden over gebracht. O! zij die tevoren duisternis waren, ontvangen van uit het Evangelie, dat als een licht schijnt in hun verstand, die wijsheid, waardoor zij God bekleed met Majesteit en heerlijkheid leeren kennen, zich zelve als arm, naakt, blind, jammerlijk en ellendig en Jezus Christus volgens Hebr. 7:25 als die Zaligmaker, die volkomenlijk kan Zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan, alzoo Hij altijd leeft, om voor hen te bidden, zulke verborgenheden des geloofs worden hun van den Heere geleerd die zijne kinderen geeft den Geest der wijsheid en den openbaring, in zijne kennis, namelijk verlichte oogen des verstands, opdat zij mogen weten welke zij de hoop van hunnen roeping en welke zij de rijkdom der heerlijkheid van zijne erfenis in de heiligen volgens Hebr 1:17 en 18. Ja! Daar het licht het zuiverste element hier op aarde is, zoo wordt het ook te recht door Gods Woord gebezigd als een beeld van deugd en heiligheid. Vandaag/

kunnen we in de Schrift telkens de opwekking aan Gods kinderen om heilig of als lichten te leven te midden van een krom en verdraaid geslacht. Hoort het maar in 1 Thess 5:23. En de God des vredes zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus. En daar al verder het licht aangenaam en verblijdend is, zoo noemt Paulus de Efeziërs een licht, om de troost en vrede, die ze nu smaken in hun geweten. Uit het Evangelie worden gebrokenen van hart verbonden en treurigen wordt cieraad voor asch besteld. In zonderheid waar de Heilige Geest de waarheid aan hunne zielen toeëigend, zeggende: Ik ben uw heil, daar smaken zij eene vrede, die alle verstand te boven gaat. Maar ook zijn ten slotte de Efeziërs een licht in den Heere om de heerlijke staat, waarin zij vanuit de duisternis zijn over/

gebracht, dewijl zij nu zonen en dochteren van den Allerhoogsten worden genaamd. Ja, waar zij eertijds duisternis waren niet maar verduisterd, maar in duisternis veranderd, zoodat zij de duisternis zelve waren, daar zijn nu niet maar verlicht, maar licht in den Heere; Zij hebben een licht dat nimmer meer van hen zal worden weggenomen. Niet in dien zin alsof zij het licht van zich zelve hadden, O neen, dat heeft God de Heere alleen, die volgens Joh 5:26 Het leven heeft in zich zelve; en een God is, die een ontoegankelijk licht bewoont, ja het Licht der wereld is. Maar zij waren licht in den Heere in zoover zij, die uit zich zelve duisternis zijn door het licht werden bestraald. En al blijft er in hunne genadestaat nog steeds eenige duisternis over, die zelfs in staat is het licht der genade in hen te doen verdwijnen/flaauwen, voor een tijd; nogthans een/

hebbelijk bij blijvend licht hadden ze steeds in hun binnenste dat tot in eeuwigheid niet van hen zou worden weggenomen. Ja eens in den dood bij scheiding van ziel en lichaam zou voor eeuwig alle duisternis verdwijnen, om dan steeds met den Heere te wandelen in die eeuwige zalen des licht. De Efeziërs dan zijn een licht in den Heere n.l. den Heere Jezus Christus, die een eigenaar en Heer is van zijn volk. ~~Vandaar kom~~ In den Heere zijn zij een licht, in zoover zij in gemeenschap leven met hun Hoofd en Heiland, daar Hij is de bron en oorzaak van hun levenslicht. Van daar komt de Heere Jezus in de H.Schrift ook voor onder de benaming van blinkende Morgenster, Zonder gerechtigheid, licht der wereld. Dit alles doet ons duidelijk zien, hoe de bron des licht in Hem is, daar Hij het verdiend heeft door zijn lijden en sterven en zijne volmaakte gehoorzaamheid, het bekendgemaakt heeft in het Evangelie; dat licht toepast in/

de harten zijner kinderen door de krachtige onweerstaanbare werking des Heiligen Geestes. Ja! Door zijne dienstknechten laat Hij dat Evangelie waarin het licht is vervat, verkondigen door de geheele wereld; opdat diegenen die niet zien, zien mogen; opdat die troosteloze kinderen Gods door een onweder voortgedreven, een licht mochten vinden in dat Woord; waardoor de nevel van ongeloof, droefgeestigheid wordt verdreven, om plaats te maken voor het licht ~~der w~~ van Jezus Christus. Ja, opdat zij uit dat licht troost zouden scheppen en moed om onder het geleide van hun dierbare Heiland met moed hun verder levenspad te bewandelen. En waarom, gelijk we gezien hebben die woorden Gods eens aan de Joden waren toevertrouwd maar deze den Raad Gods onwaardiglijk tegen zich zelve hebben verworpen, daar werd dit licht des Evangelies/

gebracht tot de heidenen, opdat zij uit de Schrift zouden worden vertroost. Vandaar zegt ook in Hdd 13:46 en 47 de apostel Paulus; Het was noodig, dat eerst tot u het woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelve verstaat, en u zelve de eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet wij keeren ons tot de heidenen. Want alzoo heeft ons de Heere geboden zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde. En waar dan zoo de Efeziers zijn een licht in de Heere, daar betaamde het hun ook te wandelen als kinderen des lichts. Zij worden hier kinderen des lichts genoemd, in zoover zij dat licht van Christus deelachtig zijn. En wanneer wandelden zij nu als kinderen des lichts? Wanneer zij Gods Woord onderzochten, om uit dat woord te vinden, welke de goede, en welbehagelijke, en volmaakte wil van God zij, opdat zij niet meer kinderen in het verstand, maar kinderen in de boosheid zouden zijn. Vandaar/

zegt ook Petrus in 2 Petr 1:19 En nog hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in eene duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uwe harten. Ja! Waar zij dat inwendig licht der genade naar buiten openbaarden in een openbare belijdenis der goddelijke waarheden, daar wandelden zij als kinderen des lichts, altijd bereid zijnde tot verantwoording aan een iegelijk die ter rekenschap afeischte van de hoop, die in hen was met zachtmoedigheid en vreeze. Ja, in een voorbeeldigen wandel moesten zij uitmunten. Als gehoorzame kinderen niet gelijkvormig wordende aan de begeerlijkheden, die tevoren in hunne onwetendheid waren. Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, zoo wordt ook gij zelve heilig in al uwen wandel volgens 1 Petr 1: 14 en 15. Verder hadden zij als kinderen des lichts ten allen tijde eene heilige blijdschap aan de dag te leggen, al was het ook dat zware onweerswolken van rampen en tegenkeer/

over hun hoofd gingen, nog thans moesten Zij verblijd zijn in Hem, die gezegd heeft: Ik zal u niet verlaten tot de voleinding der wereld.

O! waar dan zulk eene blijdschap in den Heere ten allen tijde mogelijk is zoo laat ons daar na staan en onderzoeken of die blijdschap wel eens in ons gevonden. En we zulks doen, zoo laat ons met elkander zingen uit ~~Ps 27 vs 1 en 3~~ Collecte Ps 139: 5 en 6

Toepassing.

Zoo hebben we dan gehoord, gel(iefden?) in welk een beklagenswaardige toestand de Efeziërs zich eertijds bevonden voor het Woord Gods tot hen werd gebracht; hoe zij over gelaten aan zich-zelfen verduisterd waren in het verstand, zeggende met den dwaas: Er is geen God. Hoe hunne genegenheden in alles ongeregeld waren indruischende tegen de wet ~~kwaads~~ Gods achtende het kinderspel, kwaad te doen. O! waar dan deze blinde van God afgedoolde heidenen overgelaten aan zich zelve. Zich zelve verdierven, tot in/

eeuwigheid, wijl hun ontbrak het woord Gods, een Woord, waarin wij alle waarheid licht en leven vinden samengevat; hoeveel te zwaarder oordeel zal dan niet over uwe zielen gaan, die levende onder het licht van het Evangelie Gods; nog thans uwe oogen sluit voor dat licht, zeggende met die trotsche en eigengerechtigde pharizeën: zijn dan ook wij blind. O! zoo gij zoo voortgaat uwe levenspad in duisternis te bewandelen, terwijl ieder zondag het licht van Gods Woord van den kansel tot u wordt gebracht, waar zult gij eens komen, zoo gij door den dood voor Gods rechterstoel wordt opgeëischt. Zal de Heere het natuurlijk redelicht dat Hij u hier heeft geschonken niet voor eeuwig ontnemen en u werpen in de buitenste duisternis waar zal zijn weening der oogen en knersing der tanden. Wil daarom uwe oogen niet sluiten voor het gevaar, dat u dreigt na den dood; zie het moedig onder de oogen en al is/

het, dat bij de gedachte aan het eeuwig verderf, angst en vrees uwe zielen beklemmt, wil daarom nogthans deze angstvallige gedachten niet van U zetten, door u te werpen in den maalstroom van wereldsche beslommeringen. Gewis door zoo te handelen zou het akelig duister in uwe zielen nog meer toeneme. Daarom roepen wij u om uwe levenswil toe, verlaat die duistere paden, waarop uw door de zonden bedorven harte wandelt, wend u tot Christus, die blinkende Morgenster en word behouden. Zoekt Hem, terwijl Hij in zijn woord te vinden is. En al laat Hij zich niet terstond door u verbidden denk er aan, de Kananeesche vrouw werd ook niet terstond verhoord. Nogthans hoelang zij ook op het machtwoord des Heeren moest wachten, de Heere Jezus zond haar niet ledig henen, maar sprak slechts een woord, dat de duivel uit haar kind was uitgevaren en ziet t'huiskomende vind de vrouw/

haar kind gezond. O! kan de Heere zoo gij hem slechts aan loopt als een waterstroom door u zich ook niet laten verbidden, verbrekende de wolk van geestelijk duisternis in uwe zielen, door u met zijn liefelijk en verkwikkend licht te bestralen. O! wat een blijdschap zou dat niet geven in uwe zielen, ja met welk eene vreugde des harten zoudt gij u niet verblijden in het licht van de Zonne der gerechtigheid, vertellen de aan alle godgezinden, welke groote dingen de Heere in in u gewrocht heeft. En wanneer dan de Heere zijn dienstknecht vraagt: Wachter, wat is er van de ~~kn~~ nacht? Zeg mij, zal er geen blijdschap zijn zelfs onder de engelen in den hemel, wanneer hij den Heere kan antwoorden al is het maar van een zondaar: De duisternis verdwijnt en het liefelijk morgenlicht gaat op in de zielen van hen die tevoren in duisternis zaten. En gij geloovigen die ook eertijds duisternis waart, /

maar voor wie gelukkig dat droevige eertijds veranderd is in een vroolijk heden waarin gij zijt een licht in den Heer. Ervaart gij ook van uwe zielen de liefelijke kracht van het licht, als vrede van uwe harten, nu gij weet dat de geestelijke duisternis in u is verbroken en het goddelijk licht van Christus in u is opgegaan? Of hebt ge nog maar al te veel reden tot klagen over de nog inwonende duisternis, in u die het licht der genade in u verdonkerd? O! zoo dit laatste het geval is, vraag dan uzelf eens af, of gij wel wandelt als kinderen des lichts? Onderzoekt gij dan wel dagelijksch het woord van God om daaruit te vernemen welke de goede, welbehagelijke en volmaakte wil van God zij. Waar zulks dikwerf in allerijl geschiedt, terwijl uwe zielen vervuld zijn met de dingen van dit tijdelijk leve, dan zullen uwe harten weinig ervaren van die blijdschap des kinderen Gods. Integendeel/

bekommernis en twijfel aangaande uw staat, zal u langzamerhand bekruipen, waar door de duisternis in u al meer vermenigvuldigd en gij ieder oogenblik gevaar loopt uwe voeten te stooten aan de schemerende bergen. En toch van waar anders die droevige toestand des harten, dan dat gij uw oog hebt afgewend van uwen Heere, zoodat gij nu verzinkt in het slijk van twijfel en ongeloof. Het gaat u dikwerf gelijk aan Petrus, die ziende zijn Meester, wandelend op het water sprak: Heere, zoo gij het zijt, gebied mij tot U te komen op het water. En waar de discipel na het uitnoodigend kom, zich uit het schip begaf, en liep op het water, zoolang hij zijn oog gericht hield op den Heere Jezus, daar zonk hij terstond neder door ongeloof en twijfel, zijn oog afwendende van de Heere en het richtende op de baren. O! waar dan ook gij door ongeloof/

en moedeloosheid in geestelijke duisternis zijt ter nedergezeten; roep dan ook gij met een Petrus: Heere behoud mij, ik verga.

Gewis de armen zijner Almacht zal Hij niet terughouden, maar door zijne kracht zal Hij uwe zielen stellen op den Rots des heils. En waar gij de waarschuwendende stem de Heeren wacht en bidt, niet voorbijziet maar uw biddend oog gericht houdt op den Heere, daar zal Hij u genade voor genade in de zielen uitstortende, u de kracht geven om met vaste tred het pad des levens te bewandelen. Ja! De geestelijke duisternis zal steeds meer wijken uit uwe harten en het licht van Christus zal met meer bestendigheid u bestralen. Zonder dat uwe zielen telkens door ongeloof her en derwaarts geslingerd worden. O! waar ~~gij~~ zoo telkens met uwe geestelijke duisternis met biddend opzien tot/

den Heere het licht der wereld komt daar zal Hij u steeds meer bestralen, met het licht van zijn vriendelijk aanschijn. En waar gij hier op aarde in den staat der onvolmaaktheid gedurig, ja tot het einde van uw leven toe met de macht dier geestelijke duisternis hebt strijd te voeren, daar zal eens wanneer uw doodsuur aanbreekt en het klamme doodsweet op uwe aangezichten staat, bij uw doodsnik voor eeuwig alle duisternis verdwijnen ~~want nu~~ om de eeuwige zalen des lichts in te gaan. Want nu kennen wij ten deele en zien wij ten deele, maar als dan zullen wij kennen gelijk ook wij gekend zijn en zien van aangezicht tot aangezicht.

Amen.

103:7 (1) 51:1(2)

139:5en 6(3) 119:53 (4)

Joh 1 :1-16